

РЕШЕНИЕ

№ 1245

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 109-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РОСИ П. МИХАЙЛОВА

като разглежда докладваното от РОСИ П. МИХАЙЛОВА Административно наказателно дело № 20211110210812 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на /фирма/ с ЕИК ХХХХХХ, срещу наказателно постановление № Р-10-570/12.07.2021 г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на /фирма/ с ЕИК ХХХХХХ, на основание чл. 83, чл. 53 и чл. 27 ЗАНН и чл. 16, ал. 1, т. 19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на сумата от 2 500 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Подадена е жалба от санкционираното търговско дружество, в която се прави искане за отмяна на така издаденото наказателно постановление като незаконосъобразно. Твърди се още, че неправилно административнонаказващият орган е приел, че в случая е налице повторност. Твърди се при условията на евентуалност, че в случая не е следвало да се приложи по-тежкият състав по чл. 644, ал. 2 от КЗ, а е следвало да се наложи наказанието, предвидено в първата алинея, тъй като в съставения АУАН не са били описани фактите, обусловили извода на административнонаказващия орган за извършване на нарушението при повторност и съответно квалифицирането му по чл. 644, ал. 2 от КЗ. Наведени са аргументи, че е неправилна квалификацията на твърдяното нарушение, тъй като нормата на чл. 108 от КЗ има характер на общ закон спрямо нормите на чл. 496 и следващите от КЗ, които е следвало да се приложат, според жалбоподателя. Сочи се, че в хода на производството са допуснати и други съществени процесуални нарушения. Наведени са аргументи, че наложената санкция не съответства на характера и тежестта на извършеното нарушение. Навежда се твърдение, че АНО е следвало да приложи чл. 28 от ЗАНН и да не издава наказателно постановление, тъй като процесните нарушения били явно маловажни, от тях не са настъпили общественоопасни последици и към момента на издаване на наказателното постановление застрахователното обезщетение е било изплатено. Иска се

отмяна на НП, евентуално да се преквалифицира нарушението от такова по чл. 644, ал. 2 КЗ в такова по чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ и да се определи санкция в минимален размер.

В съдебно заседание дружеството жалбоподател, редовно призовано, не изпраща представител.

Въззиваемата страна - КФН, редовно призована, представлявана от юрисконсулт Л., оспорва жалбата. В дадения ход по същество тя пледира наказателното постановление да бъде потвърдено, а жалбата отхвърлена като неоснователна. Представя писмени бележки и моли за присъждане на разноски.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Видно от датата на издаване на обжалваното наказателно постановление /12.07.2021 г./, датата на връчване на същото /19.07.2021 г./ и датата на депозиране на жалбата срещу него /21.07.2021 г./ съдът приема, че жалбата е постъпила в законовия 14-дневен срок от връчването му, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

От фактическа страна се установява, че на 02.06.2021 г. в КФН, управление „Застрахователен надзор“, е постъпила жалба с вх. № 91-02-671 от Р.Ж., която възразила срещу забавено произнасяне по предявена пред 3/фирма/ претенция № 2110004603 на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

По повод подадената жалба била извършена проверка, като в хода на последната била изискана документацията във връзка с предявената претенция с номер 2110004603.

От приложените по делото писмени доказателства се установява по категоричен начин, че на 16.02.2021 г. Р.Ж. е предявила претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, поради настъпило на 12.02.2021 г. ПТП на територията, от което тя била потърпевша. Претенцията получила номер 2110004603, като писмени доказателства за размера и основанието на претенцията, както и банкова сметка били представени в деня на завеждането ѝ. През същия ден бил извършен оглед на увредения автомобил и бил изготвен опис на констатираните уреждания. От ползвателя на застрахователна услуга не били изискани други доказателства за основанието и размера на претенцията. Застрахователят е следвало да се произнесе в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ като определи и изплати размер на обезщетение или мотивирано откаже да изплати такова. Крайният момент, в който застрахователят е следвало да се произнесе по претенцията, е 10.03.2021 г., както правилно е определил АНО. А като се произнесъл извън срока по закон за това, от КФН приели, че е налице извършено нарушение, а като дата на извършването му била определена 11.03.2021 г. – денят, следващ последния ден от срока, в който е следвало да има произнасяне.

Констатирайки горното, свид. Д.Н. съставила на ЗД „Бул Инс” АД АУАН № Р-06-563/18.06.2021 г. за нарушение на разпоредбата на чл. 108 ал. 1 от КЗ, извършено на 11.03.2021 г.

Въз основа на цитирания АУАН, било съставено обжалваното наказателно постановление № Р-10-570/12.07.2021 г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на /фирма/ с ЕИК ХХХХХ, на основание чл. 83, чл. 53 и чл. 27 ЗАНН и чл. 16, ал. 1, т. 19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на сумата от 2 500 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства и писмени доказателства - показанията на свидетелката Д.Н., материалите по преписката на КФН, съдържащи всички необходими книжа за установяване на фактите, свързани със завеждането на претенцията по щетата, както и останалите писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Депозираните от свидетелката показания са последователни и логични, допринасят за установяване на обстоятелствата по извършената проверка и направените при същата констатации, и в пълна степен кореспондират със събраните по делото писмени доказателства, поради което съдът ги кредитира в цялост.

Материалната компетентност на свидетеля Н. досежно съставяне на актове за установяване на извършени административни нарушения на КЗ, се установява посредством приложената заповед № 3-2/18.01.2021 г.

Съдът, на базата на безспорно установените фактически констатации, намира от правна страна следното:

Като инстанция по същество в производството по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН, районният съд осъществява цялостна проверка досежно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени в жалбата. В изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН и оспорваното НП отговарят по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН, издадени са от надлежни органи при спазване на установения за това ред и в преклузивните срокове, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, надлежно са връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права.

Наред с това, съставените АУАН и наказателно постановление отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. И двата акта съдържат по идентичен начин изчерпателно описание на констатираното нарушение, включително мястото и времето на извършването му, описание на обстоятелствата, при които е извършено, както и кои са нарушените законови разпоредби. Поради тези причини съдът намира, че административнонаказващият орган не е извършил нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление.

На следващо място, издаденото наказателно постановление е законосъобразно и от материалноправна гледна точка.

Нормата на чл. 108, ал. 1 КЗ предвижда за застрахователя задължение да определи и изплати обезщетение след представяне на всички доказателства по чл. 106 КЗ или да откаже изплащане на обезщетение, и че тези действия следва да се извършат в срок до 15 работни дни от представяне на доказателствата по чл. 106 от КЗ. В случая претенцията е била предявена и придружена с всички доказателства за основанието и размера на претенцията, както и за банкова сметка, на 16.02.2021 г. Наказващият орган правилно е приел, че в случая този срок е бил до 10.03.2021 г. и не е бил спазен от жалбоподателя.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за неправилна квалификация на деянието, тъй като последното правилно е квалифицирано като нарушение на нормата на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Нормите на Глава четиридесет и седма „Задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите“ (чл. 477 - чл. 505) не дерогират изцяло приложението на Глава седма от КЗ „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции“ (чл. 104 - чл. 109). Последните регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на всеки вид застрахователни претенции, с които съответните дружества следва да се съобразят при сключването и изпълнението на застрахователни договори от даден вид, като не въвеждат ограничителни, по-тежки правила за одобряване и изплащане на обезщетенията от тези, които законодателят изначално е посочил в разпоредбите на чл. 104 и следващите от КЗ. Съгласно чл. 106 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент /на представяне на всички доказателства/ започва да тече 15-дневният срок за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище - следва да извърши и плащането, постановено от законодателя. Съдържанието на разпоредбата на чл. 496 от КЗ следва да бъде изведено чрез тълкуването и във връзка с чл. 108, ал. 1 от КЗ. Застрахователят трябва на първо място да се ръководи от разпоредбата на чл. 108 от КЗ, която е обща, касае всички видове застраховки и предвижда задължение за застрахователя да се произнесе в срок от 15 работни дни от представянето на допълнителните доказателства. Действително, разпоредбата на чл. 496 от КЗ е специална по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, но нейното приложение не изключва приложението на общата разпоредба на чл. 108 от КЗ, а само я допълва, като детайлизира изискванията към застрахователя относно срока за произнасянето му и гарантира ефективно упражняване на правата на засегнатите лица и правната сигурност.

Осъщественото нарушение е формално и е обективно извършено с произнасянето на застрахователя ЗД „Бул Инс“ АД в посочения срок. Ето защо нарушението е доказано от обективна страна.

Относно квалификацията на нарушението като повторно настоящият съдът намира изложените в жалбата възражения за неоснователни. Съгласно чл. 644, ал. 2 КЗ „при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лв., а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв.“. Легална дефиниция на повторно нарушение се съдържа в пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ - извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

Нарушението е правилно квалифицирано като извършено при условията на повторност, тъй като от данните по делото се установява, че санкционираното дружество е било с наложена санкция за нарушение по чл. 108, ал. 2 КЗ – същото по вид нарушение, за което е било санкционирано с НП № Р-10-12/02.01.2020 г., влязло в сила на 12.12.2020 г., тоест в едногодишен срок от влизането му в сила е било извършено нарушението, разглеждано в настоящото производство.

На първо място, видно от текста на НП № Р-10-12/02.01.2020 г., на което се е позовала въззиваемата страна, същото е издадено на застрахователното дружество за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ и касае липса на произнасяне в срок по претенция във връзка с увреждане на автомобил от лице, което е застраховано със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при жалбоподателя. Тоест, нарушението е същото по вид като процесното и в тази връзка твърдения за липса на идентичност на правната квалификация са голословни. Видно от представено копие на Решение от 16.11.2020г. на СРС, 23, на посочената дата НП № Р-10-12/02.01.2020 г., е влязло в сила. С оглед на изложеното процесното нарушение, за което жалбоподателят е санкциониран с НП № Р-10-570/12.07.2021 г., е извършено в едногодишен срок /на 12.03.2020г./ от влизане в сила на предходното НП.

На следващо място, повторността по смисъла на пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ е квалифициращ белег на нарушението и се отнася до прилагане на санкционната разпоредба при определяне и налагане на наказанието, което е в компетентността на административнонаказващия орган, а не на актосъставителя. Окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. По тази причина не е възможно това обстоятелство да бъде посочено още при съставяне на АУАН, а също така не е предвидено и сред реквизитите на акта, регламентирани в чл. 42 от ЗАНН. Въпросът за повторност на нарушението е въпрос относно вида и размера на наказанието, което съгласно чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН е задължителен реквизит на НП.

Предвид обстоятелството, че отговорността на юридическите лица е обективна /безвиновна/, субективната съставомерност на деянието не следва да бъде обсъждана изобщо.

Що се отнася до конкретно наложените на жалбоподателя имуществени санкции от 2 500 лв,

съдът намира следното:

Нормата на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ сочи, че на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на КЗ, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 – 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. – за юридическо лице или едноличен търговец, а за повторни нарушения по ал. 1 от същия член – в разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ се предвижда налагане на имуществена санкция от 2000 до 40000 лв. Наложенията санкция е близка до установения минимум и съдът я намира за съответна по тежест на извършеното нарушение, доколкото забавянето в произнасянето на дружеството не е било голямо, което е смекчаващо обстоятелство, а отегчаващо е това, че предходното нарушение, за което е било санкционирано дружеството също е било за извършено нарушение при условия на повторност, което свидетелства за една трайна тенденция на дружеството за забавено произнасяне по предявени претенции, която не е била преодоляна с методите на административното наказание.

Неоснователни са исканията на жалбоподателя, обективирани в жалбата за преквалифициране на деянието по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ по причина, че тази санкция е предвидена за физически лица, каквото жалбоподателят безспорно не е. Съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗАНН „административното наказание се определя съобразно с разпоредбите на този закон в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение“, а чл. 83, ал. 1 от ЗАНН „в предвидените в съответния закон, указ, постановление на Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност“.

По отношение на твърдението на жалбоподателя, че извършените административни нарушения се явяват маловажни по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН гласи: *„За маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание“*. При тълкуване на посочената норма трябва да се има предвид субсидиарното приложение на НК. Съгласно чл. 93, т. 9 от НК, *„маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид“*.

Съдът намира, че в случая не са налице основанията за приложение на чл. 28 от ЗАНН, мотивирани от жалбоподателя с факта, че в резултат от нарушението не са настъпили вреди. Процесното нарушение не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния

вид. Нарушението е извършено в условията на повторност и отразява трайна тенденция дружеството да нарушава сроковете за изплащане на обезщетения на увредените лица и като цяло уврежда обществените отношения по предоставяне на застрахователни услуги и осигуряване на застрахователно покритие на застраховани рискове. В случая, нарушението е продължило немалък период от време - 1 месец, през който потребителят не е бил обезщетен за понесените от него вреди. В тази връзка не се приема от настоящия състав аргументът на жалбоподателя, че за потребителя на застрахователни услуги не са настъпили вреди. Забавеното произнасяне по претенцията несъмнено е накърнило интересите му. Поради това процесното нарушение не се откроява с по-ниска степен на обществена опасност от типичните нарушения от същия вид и не може да бъде квалифицирано като маловажно.

С оглед изложеното наказателното постановление следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото съдът дължи произнасяне по своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на въззиваемата страна, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейният размер следва да бъде определен с оглед минимума по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК в размер на сумата от 80 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № Р-10-570/12.07.2021 г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на /фирма/ с ЕИК XXXXX, на основание чл. 83, чл. 53 и чл. 27 ЗАНН и чл. 16, ал. 1, т. 19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на сумата от 2 500 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

ОСЪЖДА /фирма/ с ЕИК XXXXX, на основание чл. 63 д, ал. 4 от ЗАНН, да заплати в полза на КФН сумата в размер на 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____